

Thư Tố Tình

Điều 7 trong 20 bí quyết tỏ tình trên báo nói rằng: “Trung bày tài năng của bạn cho nàng thấy. Chẳng hạn như làm thơ, vẽ, ca hát, tấu hài... Hiệu quả bất ngờ đấy”.

Anh nghĩ thầm thơ, vẽ, ca hát thì còn có lý chứ tấu hài mà đem đi tỏ tình thì thật vớ vẩn. Thế là anh bấm số điện thoại, gọi lên tòa soạn báo, xin gặp người viết bài để góp ý.

Đầu dây là một giọng con gái ngọt như mít mật: “Thưa anh, em nghe đây ạ”.

Anh đâm ra ngần ngừ. Với người có giọng ngọt ngào như thế mà mình nỡ chê bai thì thật chẳng ra làm sao. Ấm ứ vài giây, anh hỏi: “Ồ, cái bài 20 bí quyết tỏ tình là của cô viết đấy à?”. “Vâng ạ. Thưa anh, có việc gì không?”. Chết thật, cứ mỗi câu lại “thưa anh” thế này thì lòng anh tan ra như chè sương sa hạt lựu mất thôi. Bối rối, anh trả lời: “Ồ... không có gì. Cô viết hay lắm”. Rồi anh bỏ máy xuống.

Ngồi nghệt ra một lúc, anh tự mắng mình: “Ngốc ơi là ngốc. Ăn vớ nói. Cưng với xử! Thế nào rồi cô ấy cũng chê mình là đồ bất lịch sự cho mà xem. Gọi lại đi”.

Thấm thoát, họ quen nhau đã gần một năm kể từ ngày ấy. Anh thường tranh luận với cô về những bài đăng trên báo. Chẳng hạn như có lần cô viết: “Người đàn ông ga-lăng luôn đi sau lưng phụ nữ để giúp đỡ khi cô ấy cần”.

Anh cãi: “Đi sau lưng kiểu người giúp việc ấy à? Em toàn dạy đàn ông làm điều kém thế”. Cô nhìn anh một cách thương hại: “Anh luôn so sánh, ty hiềm kiểu ấy, thảo nào đến giờ này vẫn chưa ai thèm ngó tới anh”.

1-0. Chạm vào nỗi đau ấy, anh xuôi xị ngay. Thế là anh ngồi lặng đi cặp lông mày xệ xuống, buồn thiu. Cô có vẻ ân hận. Xán lại gần anh, cô thủ thủ bằng cái giọng ngọt như mía lùi: “Đàn ông 60 tuổi vẫn cưới vợ được mà. Anh mới ba mấy. Đừng lo”. Chợt cô gõ ngón tay vào mũi, vẻ suy nghĩ: “Để em tìm người giới thiệu cho anh nhé”. Phải đấy. Sao em lại không nghĩ ra nhỉ”.

Giới thiệu cho anh đến người thứ ba thì cô chán. Cô căn dặn: “Anh lạ thật đấy. Muốn có bạn gái mà giới thiệu người nào, anh cũng ngồi im như thóc là sao?”.

Anh gãi đầu. Biết nói sao cho cô hiểu nhỉ? Thật ra, người mà anh muốn cô giới thiệu chính là cô. Ngoài cô ra, anh chẳng nghĩ đến một ai khác. Thế mà cô chẳng biết, lại còn bày trò giới thiệu người này, người nọ cho anh, thật nản quá. Buồn tình, một hôm anh rủ người bạn cùng cơ quan đi uống bia giải sầu.

Sau khi nghe hết nguồn cơn tâm sự, người bạn anh phá ra cười: “Cậu dở thật đấy. Thời buổi tên lửa đang tung tăng trên sao Hỏa mà cậu cứ nhân nhơ kiểu Lục Vân Tiên, Kiều Nguyệt Nga “Khoan khoan ngồi đó chờ ra” thì đến khi thành bô lão cũng chả cô nào biết. Phải à lát xô lên, vỗ ngực anh đây, anh đây, áp dụng chiến thuật xe tăng, tỏ tình một cách thần tốc và âm ỉ. Chiến thắng về vang ngay”.

Anh ngớ ngẩn hỏi: “Thế à? Nhưng các bí quyết tỏ tình của cô ấy lại khác hẳn”. Bạn anh nghệt ra: “Bí quyết gì?”. Anh ta lại phá lên cười một lần nữa: “Trời ơi là trời. Ông quỳnh thật đấy. Cô ấy về sân đường, cứ thế ông chạy. Còn chờ gì nữa chứ?”.

Sau một đêm thao thức, anh hoàn thành một bài thơ. Gọi điện cho cô, anh úp mở: “Anh có chuyện quan trọng cần nói với em”. Ngồi đối diện anh, trước một bàn ăn phủ khăn trắng, thấp nền hồng, cô tròn xoe mắt ngạc nhiên: “Nhân dịp gì mà long trọng vậy anh?”.

Anh mỉm cười một cách bí ẩn. Sau cái đưa tay ra hiệu của anh, hai người nhạc công cầm violon bước tới cạnh bàn. Tiếng nhạc vang lên réo rắt. Bài “A time for us” đây mà. Mắt cô tròn càng tròn hơn.

Khi hai người nhạc công đã cúi chào, rời khỏi bàn, anh rút rờ rút bài thơ trong túi ra. Nó đã được chép lại trên tám giấy lụa và tắm một chút nước hoa thoang thoảng. Cô hỏi: “Gì thế?”.

Anh vừa đáp vừa run: “Điều 7 trong 20 bí quyết”. Cô đón lấy bài thơ trên tay anh. Hai má ửng hồng, cô cắn môi, mở ra đọc.

Thế rồi... cô cười. Trời ạ. Cô cười. Ngặt nghẹo. Nước mắt ràn rụa. Cô gặp người lạ mà cười.

Anh tái xanh mặt mũi, lạnh toát cả tay chân, ng ư ời t ê d ại h ỉ ẫn.

Cố gắng dút cơn cười, cô ngồi thẳng dậy liếc mắt nhìn anh. Bộ dạng của anh lại làm cô phì cười. Không

hiều sao người anh nóng bừng lên. Đứng bật dậy, anh bỏ chạy.

Cô túm được anh ở bãi giữ xe: “Anh làm sao thế? Rủ em đi ăn rồi bỏ chạy, bắt em trả tiền hả?”. Anh lí nhí: “Xin lỗi em” rồi cúi gằm mặt, nhìn xuống chân. Thật tình, anh chỉ muốn dọn chỗ. Nhưng cô đã vòng hai tay lên cổ anh. Áp mặt vào vai anh, cô bẽn lẽn, dịu dàng: “Tỏ tình với người ta rồi bỏ chạy là sao? Em bắt đền đây”. Tim ơi là tim, đừng có đập loạn xạ lên như thế chứ. Anh gần như chết đứng nhưng hai tay... khôn quá, vẫn đưa ra ôm ghì lấy cô vào lòng.

Ngồi bên nhau dưới giàn hoàng lan của một quán cà phê, cô thủ thỉ: “Anh đừng bao giờ làm thơ tình nữa nhé. Đọc chết cười đi được”.